No. 2796 Zaterdag 14 November 1936 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Een duidelijk woord.

van Prof. Ir. E. Molengraaff.

In de brochurenreeks „Waarheid en Leven" is een deeltje verschenen van bovengenoemde geleerde, dat tot titel draagt „De grenzen voor de zedelijke geoorloofdheid van den rijkdom". Om de grote helderheid waarmee deze schrijver moderne begrippen als kapitalisme, communisme en nationalisme uiteenzet, halen we hier gaarne een ruim citaat van hem aan, en bevelen de lezing van deze brochure aan ieder behoorlijk ontwikkeld mens ten zeerste aan.

„De moderne wereld in het algemeen heeft afgerekend met een wet, die aan goddelijke ingeving zou ontleend zijn. Zij erkent geen God en geen enkele macht boven zich, die haar een wet zou kunnen voorschrijven. De enige wet, die zij erkent, is die van de materie. Daarom is het mensdom tegenwoordig door en door materialistisch en bouwt geheel de wetgeving op het valse principe, dat het hoogse geluk van de mens zou bestaan in het kunnen bezitten en het kunnen verbruiken van de grootst mogelijke hoeveelheid aardse zaken. Om tot deze bevoorrechte toestand te komen, hebben zich verschillende scholen gevormd, die de methodes en de regels hebben vastgelegd, om de mensen in de gelegenheid te stellen hun bezit zo hoog mogelijk op te voeren.

Het begon al met de Franse Revolutie, die onder de leuze van vrijheid, gelijkheid en broederschap reeds ideeën lanceerde, die men tegenwoordig in Rusland tracht te verwezenlijken. De beweging werd echter spoedig overvleugeld door de kapitalisten onder de revolutionnairen, vooral gesteund door de machtige invloed van de geheime genootschappen. Deze lanceerden verschillende economische systemen, waardoor de mens in de gelegenheid zou gesteld worden zoveel mogelijk goederen te bezitten. De verschillende systemen berusten alle op het grove eigenbelang en geven methodes aan, om met zo weinig mogelijke inspanning de grootst mogelijke stoffelijke welvaart te verkrijgen. Het systeem kon door een ieder worden gevolgd. Praktisch leidde het echter tot de ongeschreven wet van het recht van de sterkste en zo ontstonden al spoedig, in plaats van de oude standen, de klassen in de maatschappij. Hiermede ging het grondbeginsel: de vrijheid, gelijkheid en broederschap ten gronde en was het systeem reeds spoedig ten dode opgeschreven.

Intussen stapelden zich geweldige kapitalen in weinige handen op en ontstond als logisch gevolg, de haat tegen de bezitters, gevoed door die klassen van de maatschappij, die hun slaafse diensten moesten bewijzen om weinige medemensen te verrijken. Het staatssocialisme, dat zich door de volksvertegenwoordiging uit de onderdrukte klasse langzamerhand van de volkshuishouding wilde meester maken, heeft ook zijn doel, zoals nu reeds duidelijk is, niet kunnen bereiken. Het heeft nóch de macht van de geldbezitters kunnen breken, nóch de leus van vrijheid, gelijkheid en broederschap op materialistische grondslag kunnen bewerkstelligen. Intussen is het staatssocialisme reeds wederom overvleugeld door het staatscommunisme, dat in Rusland reeds proeven heeft geleverd, dat ook het kapitalisme niet is overwonnen en in plaats van vrijheid, gelijkheid en broederschap, een slavernij heeft gebracht, die alle voorgaande onderdrukkingen in de schaduw heeft gesteld.

Door deze verregaande wantoestanden aangespoord, hebben zich in de laatste tijd groepen in verschillende landen gevormd, die door overdreven vaderlandsliefde, de volkeren willen warm maken voor de verdeling van de goederen, alleen en uitsluitend onder eigen rasgenoten. De werkgevers moeten werkelijk gedwongen worden hun winsten te matigen om een groter loon te kunnen uitkeren aan de onderhorigen. De Staat moet overal controlerend optreden, nationalistische bonden vormend voor patroons en arbeiders, die elkander niet moeten vinden door stakingen, maar door onderling overleg. Heel de volkshuishouding moet gebaseerd zijn op een geest van broederschap, die geënt moet worden op het gevoel van nationale saamhorigheid.

Deze nationale en fascistische levensbeschouwingen bevatten machtige en ideëele grondbeginselen, die niet meer geworteld zijn in de zuiver materialistische wereldbeschouwingen. Vandaar ook de felle strijd van het nationalisme tegen alle materialistische levensbeschouwingen, die tevens internationaal georiënteerd zijn. Vandaar de verwoede uitroeiing van de gedachten, gelanceerd door de geheime genootschappen, tegen het liberalisme, tegen het socialisme en tegen het communisme. Het moderne nationalisme of fascisme slaat alles neer wat niet in staat is om de nationalistische gedachte te bevorderen. Een ieder die niet meedoet aan het vereren van de vaderlandse gevoelens, wordt geisoleerd of uitgeschakeld. Heel het volk moet zich gelijkschakelen op een zelfde gedachte: wij zijn kinderen van hetzelfde vaderland en wij hebben recht om te leven van hetgeen ons land aan goederen opbrengt.

Vergelijkt men nu de modern-kapitalistische levensbeschouwingen, waaronder ook het communisme moet gerekend worden, met de modern-nationalistische levensbeschouwingen, dan valt het aanstonds op, dat het toelaten van het opstapelen van veel geld in enkele handen, stellig immoreel en dus slecht moet genoemd worden; dat het streven van het nationalisme om, door overleg, tot een redelijke bezitsverdeling te komen, stellig goed moet genoemd worden.

Het grote voordeel van het nationalisme is, dat het geen klassenstrijd erkent en dus de verdeling van de rijkdommen niet slechts voor bepaalde groepen wenst, maar voor alle onderdanen van de Staat. Het liberalisme eiste alle rijkdommen voor de werkgever op, het socialisme eist alles voor de werknemer op, het nationalisme eiste alles voor het hele volk op.

Wat het liberalisme en vooral het communisme, door onrechtvaardige wetten, tot groepsprotectie heef gebracht, tracht het nationalisme te vervangen door de gedachte van georganiseerd overleg voor allen. Het nationalisme gaat niet tot de excessen van het liberalisme en het socialistisch-communisme, door enerzijds het kapitaal vrij te laten als prooi voor de sterksten, óf door anderzijds het kapitaal geheel aan de gemeenschap te ontrekken en de Staat er de enige bezitter van te maken. Neen, het nationalisme houdt reeds rekening met vele inwendige en psychologische factoren van het geestesleven, die noodzakelijkerwijze moeten leiden tot een zekere ongelijkheid onder de mensen en tot een niet geheel gelijke verdeling der goederen. Het nationalisme laat het individu meer vrijheid en wil niet, zoals het staatssocialisme, tot een gedwongen uitdeling van de goederen onder het volk komen.

Het modern nationalisme is reeds dicht genaderd tot de christelijke sociale levensopvattingen over staatshuishoudkunde. Het nationalisme verschilt echter in het voornaamste punt van de katholieke sociologie. Het nationalisme stelt als hoogste ideaal voor: de vergoding van de staatsalmacht; het christendom stelt als hoogste ideaal: de verering van Gods almacht. Het nationalisme voert dus tot verafgoding van de Staat en daarmee is de kiem tot de ondergang van deze beweging reeds gelegd.

Italie heeft naast de Staatsvergoding de eer aan God gelaten en in de laatste jaren zelfs bevorderd en zal het daarom misschien langer uithouden dan Duitsland, dat door zijn vernieuwd nationalisme in grove Staatsvergoding is vervallen. De Staat die zijn macht aan God ontleent, kan zich nooit het recht op goddelijke eer aanmatigen.

De modern-nationale Staat eist echter in alle goddelijke eer voor zich op. Als men het streven van de twee grote dragers van de nationalistische gedachte, Mussolini en Hitler, nagaat, dan krijgt men de indruk, dat hun organisatorische grondbeginselen direkt ontleend zijn aan de christelijke solidariteitsleer, die wederom berust op de uiteenzettingen van de encycliek van de grote Paus Leo XIII, getiteld „Rerum Novarum".

Zij hebben met hun scherpe en critische geest ingezien, dat de enige oplossing om een land goed te kunnen regeren moet gezocht worden in een organische opzet van de Staat en niet in de machtspolitiek van de een of andere klasse der maatschappij.

Door verschillende en niet gemakkelijk te controleren motieven, hebben zij gemeend, dat het volk door de solidariteitsgedachte niet zou te winnen zijn, indien de solidaire organisatorische opzet zou berusten op de erkenning van de opperheerschappij van God. Zij hebben daarom de gedachte aan de goddelijke opperheerschappij over de volkeren vervangen door de goddelijke opperheerschappij van de Staat. Door het aanwakkeren van nationale gevoelens en door deze op te voeren tot een soort delirium, hebben zij zich een enorme aanhang weten te verkrijgen en de staatsalmacht zelve in handen genomen.

Mussolini, die met meer voorzichtigheid regeert, heeft de Kerk echter spoedig in bijna al haar rechten erkend en heeft voor het leiden van de fascistische jeugd een modus vivendi met de Kerk aangegaan. Italie wordt praktisch katholiek geregeerd, niettegenstaande de grondbeginselen waarop Mussolini zijn macht baseert, onjuist en vals zijn.

Wie het boek „Mein Kampf" van Hitler heeft gelezen, zal zien, dat de eerzucht daar nog veel meer concessies heeft gedaan aan de chauvinistische instincten, die moeten leiden tot de gedachte van Staatsvergoddelijking. Hitler beschrijft medeslepend, hoe hij, na geweldig veel gelezen te hebben en na jarenlange strijd, tot de organisatorische staatsidee is gekomen. Deze idee, waarbij alle leden van de Duitse maatschappij zich als kinderen van dezelfde staat moeten beschouwen, heeft hij tot in verscheidene delen uitgewerkt. Hij laat dan doorschemeren, dat de maatschappij zich alleen kan redden, als zij de grondbeginselen zal aanvaarden, die hij na veel studie heeft neergelegd in zijn boek. Deze grondbeginselen stemmen echter bijna in alle punten meer of minder overeen met de katholieke solidariteitsgedachte, behalve in het voornaamste punt: de erkenning van de opperheerschappij van God is vervangen door de Staatsalmacht en de onderlinge liefde is vervangen door de liefde voor het ras.

Hitler zegt, dat hij na veel gelezen en gestudeerd te hebben, is gekomen tot zijn opzet van de gemeenschapsstaat. Toch is het voor een ieder duidelijk, die enige kennis heeft van staathuishoudkunde, dat het onmogelijk is, dat de Führer niet werd beïnvloed en zeer sterk werd beinvloed door de katholieke solidariteitsleer. Deze organische opzet van het staatsbestuur is hem zeker niet onbekend geweest, als Oostenrijker en als katholiek. Hoewel Hitler telkens laat doorschemeren, dat de leer, die hij voorstaat, door hem zelf is vervaardigd, is toch de veronderstelling niet ongewettigd, dat hij bijna alles heeft ontleend aan de christelijke solidariteitsgedachte en deze heeft ontdaan van haar grote beginselen, waarop ze berust; Gods oppermacht en de naastenliefde. Ook vermijdt Hitler angstvallig de naam van Mussolini, hoewel het zeer zeker is, dat hij dit veel grotere talent in methode en opzet heeft nagevolgd.

Het is niet vermetel te concluderen dat Mussolini, maar vooral Hitler, plagiaat hebben gepleegd en dat hun gehele opzet berust op de zelfde staatshuishoudkundige beginselen, als die door de Kerk reeds jaren tevoren zijn uiteengezet.

Laten we de sterilisatiewet, de rasvergoding en enkele opvattingen over de verhouding van Kerk en Staat buiten beschouwing, dan vindt men verder in Duitsland vele principes gehuldigd, die tot voor enige jaren alleen door de Kerk werden verkondigd. In Italië is die algemene overeenstemming nog veel sterker en met nog meer stelligheid in de praktijk gebracht, wat vermoedelijk zijn oorzaak heeft in de meerdere katholiciteit van de bevolking, die het de wetgever vergemakkelijkt dergelijke principes voor te schrijven.

Hitler blijkt de waarde van het christendom veel minder te begrijpen. Want ofschoon zijn solidaristische ideeën voor een groot deel aan de christelijke, speciaal de katholieke opvattingen zijn ontleend, heeft hij de laatste tijd (waarschijnlijk gedreven door verkeerde raadslieden) de grote fout begaan, de propaganda van het heidendom in het Duitse Rijk te bevorderen en de prediking van het christendom te onderdrukken en de positie der christelijke Kerken zoveel mogelijk te verzwakken. Grote rampen bedreigen thans de Kera, die zich echter tevens hevig zullen wreken op het nationaal-socialisme zelf."

Iets verder maakt hij nog de volgende kernachtige en duidelijke opmerkingen:

„De moderne Staat en ook de nationaal-socialistische Staat der laatste jaren, kan geen rekening houden met de inwendige gesteldheid van het individu, zolang niet erkend wordt:

a. Dat het Godsgezag boven het Staatsgezag staat.

b. Dat de verdeling der goederen moet gebaseerd zijn op onderling overleg volgens dwingende staatswetten.

c. Dat deze staatswetten moeten gebaseerd zijn op de Wet van God, die vooral gegrondvest is in de grote wet van de christelijke naastenliefde.

Dit nu heeft ten slotte de Oostenrijkse Kanselier Dolfuss ingezien en zijn nieuwe grondwet gebaseerd op de grondslagen van het christelijke staatssolidarisme, dat wederom berust op de goddelijke wet der naastenliefde. Hoe nu deze nieuwe grondwet is ingericht, kan men leren uit de christelijke gemeenschapsleer, die berust op de encyclieken van Leo XIII en Pius XI."

PRINSES JULIANA EN PRINS BERNHARD hadden tijdens hun verblijf in het paleis Noordeinde voortdurend ovaties van het publiek in ontvangst te komen. Vanuit een der paleisvensters dankten de verloofden hartelijk voor 't huldebetoon

Aankomst en vertrek der schepen van 14--18 November 1936.

S. S.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Counsellor	14	Liverpool	15	Cristobal
El Libertador	15	Maracaibo, Aruba	16	Aruba, Maracaibo
Remuera	15	New Zealand, Cristobal	16	Southampton, Londen
Carabobo	15	New York, Aruba	—	Curaçao
H. C. Horn	16	Cartagena	—	Curaçao (Newport)
Falcon	16	Maracaibo	16	Maracaibo
Carabobo	—	Curaçao	17	P. Cabello, La Guaira, S. Juan, New York
Baralt	17	St. Kitts, St. Eustatius, Saba, St. Martin, Bonaire	—	Curaçao
Bodegraven	17	Costa del Pac., Cristobal	17	L'pool, R'dam, A'dam H,burg
Luna	18	N. York, P.au Prince, La Guaira, P. Cabello	18	Aruba, Maracaibo
Crijnssen	18	Hamburg, Amsterdam	18	Pto. Limon.

Het Kapersnest.

door Joseph Conrad.

(Nadruk verboden).

61)

Een van z'n eerste zorgen was geweest uit z'n doorweekte kleren een handvol tabak op te diepen en nu stond hij met kritische blik over het kleine drogende hoopje gebogen. Ergens in zijn borstzak vond hij nog een maisblad. Zijn gelaat verhelderde. „Bueno," prevelde hij, erg in zijn schik.

„Goede nacht — senor," zei hij, terwijl zijn toon een menselijkheid had gekregen, waartoe ik hem niet in staat had geacht; of was het enkel, dat ik hem nu beter leerde kennen? „Ook nog wel bedankt voor uw hulp bij 't landen."

Hij doezelde weg, nog half pratend, met het uitgedoofde eindje sigaret afhangend van zijn onderlip, zakte toen zijwaarts en liet zich langzaam geheel op de grond neer, met zijn hoofd op het stompje van zijn arm. Het dunne, verraderlijke mes, dat omhoog stak van onder zijn smeulend vuur.

Ik hief een handvol der nog smeulende twijgen omhoog om naar Seraphina te zien.

Een vreselijke nacht woedde over het land; de binnenboog van de opening kraakte, flikkerend in blauwachtig licht keer op keer en, als een betoverde prinses gewikkeld in een bedelaarsmantel, lag zij diep in slaap, binnen in het hart van haar domijnen.

Zevende hoofdstuk.

Het eerste, wat ik opmerkte, toen ik mijn ogen opende, was, dat Castro reeds was gegaan; het stemde mij kregel. Hij had mij toch kunnen roepen. Maar, enfin, we hadden eigenlijk de vorige avond alles geregeld. De volle dag, die door de gang binnendrong, verspreidde een halve cirkel schemerlicht over de grond. Het reikte tot aan de plaats van het vuur, nu zwart en koud met een grauwe hoop as in het midden. Verder weg in de duisternis, lag Seraphina op haar bladerbed en bewoog niet. Maar wat deed die hoed daar? Castro's hoed. Die lag daar even uitdagend, als hij ooit stond op het hoofd van zijn bezitter, zwart en roestig-verkleurd, als een verweerde ijzeren kegel op een brede ring, nabij het hoopje as. Maar dan was hij ook niet gegaan. Een wandeling van drie mijl deed hij niet blootshoofd. Hij zou dadelijk wel verschijnen; en ik wachtte, geërgerd vanwege het verlies van tijd. Hij verscheen niet.

„Castro", riep ik op gedempte toon. De bladeren ritselden en Seraphina kwam overeind.

Het verheugde ons bij elkander te zijn in een onneembaar verblijf, elkanders stemmen te horen, zonder de angsttoon; en wandelend naar het eind van de korte gang ademden wij met vreugde de zuivere lucht in. De bovenkant van 't struikgewas beneden de rand glinsterde van regendroppen, de hemel was helder en de zon, voor ons zichtbaar, liet haar volle glans vallen op de rotswand aan de overzij van het ravijn.

Een grote vogel schoot omhoog, alles was licht en stilte en een tijdlang dachten we niet meer aan Castro. Ik wierp mijn benen over de drempel en zo zittend op de steen, sloeg ik de kroonlijst gade. De heldere dag beroofde het ravijn voor de helft van zijn angstwekkendheid. Het pad was tamelijk breed, al stond daartegenover de vreselijk val, loodrecht naar beneden, van minstens negentig voet bij een misstap... Twee mannen zouden op die rand naast elkander hebben kunnen lopen en met een leuning zou men het niets geacht hebben. Nog het gevaarlijkste deel was bij de ingang, waar de trap eindigde met een afgerond gedeelte, niet zo breed als de rest. Schertsend maande ik Seraphina naar buiten te gaan. Ze zei, dat ze bereid was. Haar ogen zou ze dicht doen en mij bij de hand vasthouden. Engelsen, had ze gehoord, waren goede klimmers. Ze hadden een zeker hoofd. Toen werden we stil. Van Castro nog steeds geen teken. Waar kon hij heen zijn? Wat kon hij zijn gaan doen? Het viel niet uit te denken.

Ik begon mij tamelijk angstig te maken en trachtte te overleggen, wat nu het beste zijn zou. Eerst moesten we zien te weten te komen, wat er van hem geworden was.

Terwijl ik ontsteld naar buiten staarde, zag ik eensklaps boven de rots aan de andere kant van het ravijn, het benedendeel van een man, van het middel tot de voeten.

Door dadelijk neer te hurken kreeg ik zijn hoofd in 't zicht. Castro was het niet. Hij droeg een zwarte sombrero op 't hoofd en over zijn schouder een geweer. Hij keerde het ravijn de rug toe en begon zich snel te verwijderen, uit het gezicht zinkend, — tot alleen zijn hoofd en schouders zichtbaar bleven. Toen hief hij zijn ene arm op — recht omhoog — klaarblijkelijk als een signaal, en wachtte. Dadelijk voegde zich een ander hoofd en schouderpaar naast het zijne en beiden gleden ze buiten mijn gezichtskring. Maar, met grenzeloze ontsteltenis had ik hun bandietachtig voorkomen herkend.

— Lugarenos!...

Ik greep Seraphina's hand en trok haar terug in de duisternis van de spelonk.

Wij bleven daar, hand in hand, zwijgend neven elkaar, als twee verschrikte kinderen in het centrum der aarde. Serahpina droeg de verpletterende druk van die volkomen zwarte stilte in bijna heldhaftige onbewogenheid; maar mij scheen hij op de leden te liggen, en te hinderen bij 't ademen. Om dat gevoel van mij af te schudden sprong ik herhaaldelijk overeind om te zien naar die lichtende kraal, dat puntje licht niet groter dan een parel op het eindeloze donker. Eenmaal, juist toen ik keek, sloot het dicht en opende zich weer, langzaam als een bedachtzaam heen en weer slaan van het ooglid over een witte oogbal.

Iemand was binnengkomen.

Naast elkaar zagen wij nauwlettend toe. Het was slechts één persoon. Zou hij weer weggaan? Het lichtpunt, als één enkele witte ster op een koolzwart firmament, bleef verder overduister. Wie het ook zijn mocht, die binnengekomene was, haast om te vertrekken had hij niet. Trouwens, we zouden niet hebben kunnen vaststellen wat een nieuwe verduistering van het licht zou hebben moeten betekenen, een vertrek of de komst van weer een ander. Er waren twee van die mensen in de buurt, zoals we gezien hadden; ook was het zelfs mogelijk dat ze tegelijk, in één verduistering van licht waren binnengekomen, of al eerder één, terwijl ik op de grond zat. We voelden beiden een groot verlangen zekerheid te hebben. Maar vooral gevoelden wij de behoefte te weten te komen of het misschien niet Castro was, die was teruggekeerd. Wij mochten niet oorzaak zijn, zijn bijstand te verliezen?

(wordt vervolgd)

(Verschenen in boekvorm bij de N.V. Het Nederlandse Boekhuis te Tilburg en verkrijgbaar in iedere boekhandel).

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Madrid is nog niet ingenomen. Dat is de conclusie die we uit de talrijke tegenstrijdige berichten van de laatste dagen kunnen trekken. De Nationalisten spreken van overwinningen en het afslaan van tegenaanvallen der Roden; maar de zender Madrid vertelt hetzelfde van de Roden. Om de rivier Mazanares schijnt nog steeds hevig te worden gevochten: en verder om de beide stations. Ook is het wel zeker dat Madrid nog geenszins is ingesloten en door de nog bestaande opening zijn 15000 Cataloniërs de Rode troepen komen versterken. Voor zover we thans de toestand kunnen overzien zal er nog heel wat bloed door de straten van Madrid vloeien voor deze stad in handen der Nationalisten is.

Van de non-interventie-commissie horen we niets meer, maar wel van wapentransporten uit Zuid Rusland naar Barcelona.

Volgens Duitse berichten zou zelfs de opperbevelhebber van het Russische leger zijn meegekomen en een speciale afdeling voor het fabriceren van gasbommen met 15 chemici.

We kunnen uit het Spaanse conflict nog meerdere en grotere conflicten verwachten.

We denken aan de centrale mogendheden.

Na het bezoek aan Duitsland heeft Graaf Ciano de Italiaanse minister van buitenlandse zaken een bezoek gebracht aan Weenen en ook Oostenrijk en Hongarije hebben thans het recht van Italie in Abessynië erkend. In het uitgegeven communique staat niets over de toekomst der Habsburgers, maar algemeen wordt gehouden dat in principe het herstel dezer dynastie is aangenomen.

BUITENLAND.

De Paus ernstig ziek.

Volgens Radioberichten Donderdagavond is Paus Pius XI zo ernstig ongesteld, dat de familieleden ontboden waren.

RUSLAND EN SPANJE.

Leerzame vergelijking.

Captain Francis Mc Cullagh schreef in de Universe een merkwaardig artikel over het verband tussen de Spaanse rode terreur en die, welke bijna twintig jaar geleden Rusland overmeesterde. Deze Ierse journalist heeft enig recht van spreken, omdat hij vele oorlogen en revoluties van nabij heeft meegemaakt. Zo werd hij tijdens de opstand van Koltchak door de Bolschewiki gevangen genomen; na te zijn vrijgelaten, begaf hij zich weer naar Moskou, en moest in 1922 het land verlaten wegens zijn berichtgeving over het proces van Mgr. Ciepak.

„Zeventien jaar geleden" — aldus Capt. Mc Cullagh — „was ik getuige van de vernietiging van een gehele klasse van fatsoenlijke, beschaafde, Christelijke bewoners van Rusland. En, let wel, dit was niet de oude Tsaristische kliek waarover Kerensky reeds het vonnis had voltrokken. Het gaat over vooruitstrevende, democratisch ruimdenkende vertegenwoordigers van de burgerstand. Velen onder hen waren even „vooruitstrevend" en vredelievend als in onze dagen Mr. George Lansbury.

Eerst werden zij om de tuin geleid door de welsprekendheid van een President, die het goed meende en de zaak ernstig opvatte, maar zwak en onbeduidend was, een dromer, wiens oordeel steeds weifelde, 'n ramp voor zijn land in die gevaarvolle tijd. Achter die orator stond een man die weinig woorden gebruikte maar een sterk karakter bezat; een man die ten volle geloofde in het ideaal van een regeringsvorm welke, in praktijk gebracht, de wereld zou ruineren; een meedogenloos en vastbesloten man; de gevaarlijkste en vreeswekkendste revolutionnair die ooit leefde. Die man was Lenin.

Lenin verschafte aan naieve mensen chèques met onbeperkte waarde op de Bank der Illusies, met profetiën over een wereld, waarin geen oorlog zou bestaan, geen gebrek, geen honger, geen onderdrukking, geen legers, geen meesters. Geleidelijk werd het leger gedemoraliseerd, werden generaals en officieren ontslagen, ontwapend of geïsoleerd. Toen begon de slachting, en deze kwam niet tot staan bij de officieren, maar trof ook landeigenaars, priesters, vrouwen, kinderen, leden der Intelligentsia, liberalen en zelfs socialisten.

De rode terreur was losgebarsten, maar erger dan deze terreur was in de ogen van buitenlandse toeschouwers, die het Bolschewisme haatten en hoopten dat gematigdheid zou overwinnen, de schaap-achtige lijdzaamheid waarmee de Wit-Russen zich lieten afslachten.

Tegenover eenzelfde rode terreur geplaatst toonden de overeenkomstige klassen in Spanje evenwel geen symptomen van hypnotische passiviteit, verlamming of schrik. Zij strekten hun handen niet uit naar de boeien en ontblootten hun hals niet voor het mes. Zij beriepen zich ook niet op vreemde naties: het waren juist hun vijanden, die om hulp schreeuwden — die naar Frankrijk schreewden om bommenwerpers en gifgas. Zij vertrouwden op God en, voorzover deze aarde er bij betrokken was, alleen op zichzelf...

Voor een ogenblik waren ook zij gehypnotiseerd geweest door de betovering van het woord Republiek en misleid door de welsprekende verleidingen van schrijvers en hoogleraren — mannen, die door de Roden werden misbruikt om het volk om de tuin te leiden, en die nu — voorzover zij nog leven! — als waardeloos opzij geschoven zijn.

Een Republiek kwam tot stand. De ene zwakke President volgde op den andere. Het enige wat sterk bleef was de ondermijnde werkzaamheid waardoor de Roden de grondwet hoopten uit te schakelen. Tenslotte kwam een President, die meer op Kerensky leek dan één van zijn voorgangers. Dit was Senor Azana, theoreticus, idealist en redenaar. Achter hem stond de Spaanse Lenin: Largo Caballero.

Hadden de Witte Spanjaarden zes maanden langer gewacht, hun leger zou zijn gedemoraliseerd, hun officieren zouden als hulpeloze zijn ontslagen, ontwapend en geïsoleerd. Hadden zij twaalf maanden gewacht, dan zouden deze officieren, ieder Christelijke Leider in Spanje en iedere vijand van het Bolchewisme van Bilbao tot Algeciras zijn afgeslacht, zoals met de Witte Russen gebeurde.

Maar iets veel ergers zou ook gebeurd zijn.

De demoralisatie der jeugd in Spanje zou te ver gevorderd zijn geweest om nog te kunnen worden genezen. Hoever deze in werkelijkheid gegaan is kan men leren uit het gebeurde te Barcelona, waar de vreselijkste slachtingen het werk waren van jongens en meisjes van 14 tot 17 jaar. Deze ver om zich heen grijpende demoralisatie der jeugd is een opvallend kenmerk der rode gruwelen in Spanje.

Enige tijd geleden richtte kameraad Largo Caballero in Spanje een Communistische jeugdbond op, geheel naar het voorbeeld der Russische Komsomol; en het is deze bond die de zeden der jeugd heeft bedorven. Gedurende de zes laatste maanden hebben de Communisten gewerkt met koortsachtige ijver, zoals zij altijd doen — de energie die uitgaat van een gevaarlijke bacil! — om de jeugd „op te voeden"; en in deze zowel als in andere zaken werden zij ruimschoots gesteund door Moskou.

Geoefende Bolchiwistische agitatoren overstroomden Spanje sinds Februari van dit jaar, en een van hen verklaarde in het voorjaar dat, op een bepaalde datum in Juli, de hel over Spanje zou worden losgelaten. Hij noemde zelfs de juiste datum. Generaal Franco was in zijn recht toen hij de oorlog verklaarde aan de hel, vóór dat deze dit aan hem deed.

Karel Radek, een der leidende Bolschewiki, vertelde mij eens tijdens een diner in het gebouw van het Britse gezantschap te Moskou, dat Spanje het eerste land in Europa zou zijn, dat de rode vlag zou hijsen. Ik lachte om zijn voorspelling, of liever: om die van Lenin, want Radek herhaald slechts een beroemde uitspraak van Lenin; ik meende toen dat het ultrakatholieke Spanje toen even ver van het Bolschewisme afstond als het ultra-katholieke Ierland.

Maar hij had gelijk. Hij had de geheime rapporten gezien die vanuit Spanje het Kremlin bereikten, en met de commis-voyageurs der revolutie gesproken die Spanje hadden afgereisd.

Later bemerkte ik zelfs de even intense als stille activiteit der Russische Bolschewiki op het Iberische Schiereiland en nu ik terugblik op de infernale werkingen in 't licht van wat thans gebeurt, huiver ik, want deze gelijken voor mij op de stille, onvermoeide werkzaamheid der „doodsklopperties" die de balken doorvreten welke het dak van een oud gebouw schragen.

Nu zie ik ook helder de buitengewone invloed welke deze Russische revolutieleraren uitoefenden op hun Spaanse pupillen. Hun extreme, duivelse wreedheid is Russisch. Hun platbranden van kerken en kloosters is Russisch. Russisch is ook hun methode om de lichamen van gestorven kloosterzusters op te graven uit de kerkhoven der conventen, een gewoonte, welke onbegrijpelijk is voor Christenen uit het Westen, want de Katholieke Kerk heeft nooit beweerd, zoals de Orthodoxe Russen dit doen, dat de lichamen van alle heiligen niet aan bederf onderhevig zijn.

Om de ondergang van de gehele jeugd te voorkomen, en de vestiging van een Sovjet-Republiek te verhinderen, hebben de Spaanse Christenen toegeslagen. Hadden zij moeten wachten tot, laat ons zeggen, Mr. George Lansbury, het sein had gegeven? Dan zou aan hun wachten geen einde gekomen zijn..."

De Katholieken en de Volkenbond.

In het „Kirchenblatt für die Reformierte Schweiz" geeft de bekende Zwitserse Prot. geleerde Dr. Adolf Keller, directeur van het Oecumenische Instituut der Kerken te Genève, van de bemoeiingen der katholieken ten aanzien van de Volkenbond dit bijzondere getuigenis: „De R.K. godsdienstoefening te Genève was steeds weer een rijk tegenstuk tegenover de prot. en Anglicaanse godsdienstoefening in de kathedraal van St. Pieter te Genève. Hier, in de R.K. kerkdienst, kwamen de kath. Volkenbondsvertegenwoordigers in grote getale bijeen; hier zag men de vrome Hongaarse graaf Apponyi, een verlichte en hoog ontwikkelde geest, in ootmoed zich buigen; hier zaten de bekeerling Sir Eric Drummond, de algemene secretaris van de Volkenbond, naast de Zwitserse bondsraad Motta en het gehele heirleger van vertegenwoordigers der R.K. staten. De herinnering aan de samenstelling van de Volkenbond, waarin de R. K. staten de meerderheid hebben, is niet voldoende om deze machtige toevloed van katholieken naar de Volkenbondsgodsdienstoefening te verklaren. Het was weer het oude feit, dat de katholieken ook in het dagelijkse leven, ook in de politiek, aan hun Kerk trouw blijven, terwijl de protestanten het gehele sociale en politieke leven hoe langer hoe meer laten seculariseren. Rome volgt tegenover de Volkenbond een meer gesloten en doelbewuste politiek dan de anderen en het ligt voorzeker niet aan het Vaticaan, wanneer de Volkenbond niet in katholiek vaarwater kwam."

Duitse politici.

Heeft Hitler zelf niet reeds in het eerste jaar van zijn regiem geklaagd over de braspartijen en het weeldeleven van verschillende van de leiders der N. S. B.? En is er een politieke leider, die een zo protserig weeldeleven leidt als Goering in Duitsland? Een man van wie verteld wordt, dat hij meer uniformen heeft, dan de Duitse Keizer ooit had? Die er verschillende prachtige villa's op na houdt, een jacht en die zijn vrouw een diadeem gaf van beroemde stenen? Terwijl deze man, tien jaar geleden, nog totaal onvermogend was?

Minister Geubels woont op een prachtige villa bij de Brandeburger Thor en wie wel eens op bezoek geweest is op zijn propagandabureau, heeft zich verbaasd over de weelde en luxe die daar heerst.

De leider van het arbeidsfront in Duitsland, minister Ley, woont in Charlottenburg, de dure villawijk van Berlijn en is bekend om zijn prachtige racewagens. De beruchte heer Streicher uit Neurenberg bezit een der kostbaarste villa's uit deze stad. Dat zijn de vrijgestelden van het nationaal socialisme.

En wie heeft er gemakkelijker en royaler leven, dan de politici van het Duitse rijk? De 500 leden van de Rijksdag hebben niets te doen, behoeven nooit redevoeringen te houden of belangrijke vraagstukken te bestuderen. Ze hebben alleen tot taak eens of tweemaal in het jaar bijeen te komen, een rede van Hitler aan te horen en te applaudiseren. Daarvoor krijgen ze een inkomen van 10.000 mark of ƒ 6000 plus eerste klas reizen door geheel Duitsland. Het baantje van politicus is nergens zo weelderig als juist in Duitsland.

Groot geloof bij het Franse volk.

Men generaliseert wel eens heel spoedig dat er in Frankrijk van het geloofsleven weinig is overgebleven. Dikwijls echter ten onrechte aldus de Zuid-Limburger, welk blad als bewijs van deze tegenstelling het volgende voorbeeld mededeelt en wel van de zo droevig verongelukte Dr. Charcot, de Poolvorser, die met 'n expeditie-schip de „Pourquoi pas" verongelukt is tegelijk met zijn bemanning op de kusten van IJsland. Charcot was een groot geleerde en een groot katholiek. De kapelaan van zijn parochie te Saint-Servan-sur-Mer vertelt dit treffende feit, dat Charcot op de dag voor het vertrek der expeditie, waarvan hij niet zou terugkeren, de parochiekerk betrad. De kapelaan vroeg hem: Zo, commandant, dus alles is klaar en morgen vertrekt u zeker?"

„Neen, niet alles is klaar", antwoordde de geleerde, „eerst als ik gebiecht en gecommuniceerd heb, is alles in orde voor de reis."

Dat is een antwoord, de grote Pasteur waardig.

Charcot was ook in geheel zijn persoonlijk en openbaar leven een katholiek van de daad. Zij, die met hem hebben samen gewerkt, getuigen allen van zijn persoonlijke moed, van zijn stricte rechtvaardigheid, van zijn opgewekt karakter.

Meermalen verklaarde hij tijdens zijn leven, dat hij niet kon begrijpen, hoe iemand, die overtuigd was van de waarde van de mens, ongelovig kon zijn.

Charcot is door Frankrijk uitgedragen tesamen met zijn mannen, die allen op een na, in de Poolzee verdronken zijn. De begrafenis was een nationale gebeurtenis, maar door het leven van Charcot heeft zijn uitvaart ook betekenis gekregen voor het buitenland, voor ons allen.

Een voorbeeld!

Voor Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai:

's Zondags:

H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis).

Lof: 's Avonds 6½.

In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Parochiekerk Otrabanda:

's Zondags:

H.H. Missen om 3¾. 7 (kindermis) 8½

In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Lof: 's Avonds 7 uur.

Isla kerk:

's Zondags:

H.H. Missen om 5 uur en kwart voor 8 (met Hollandse preek).

Biechthoren — Zaterdag 4—6 uur.

Parochiekerk San Mateo:

's Zondags:

H.H. Missen 4¾. 7 (Kindermis, 9 uur (Hoogmis).

Lof: 's Avonds 7 uur.

In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

NEDERLAND

De devaluatie in Nederland.

De Telegraaf, die tot het laatste uur toe, de devaluatie als een grote internationale ramp afwees en in eerbied voor Dr. Colijn deswege op de knieën lag, moest in de laatst ontvangen bladen erkennen, dat de gevolgen nogal meegevallen waren en dat het hypotheekwezen en de pandbrievenmarkt, inplaats van ontwricht zich juist hersteld hebben.

En in het Zondagochtendblad van de Telegraaf, erkent de Beurs en Financiënredacteur, dat na de devaluatie, erkend moet worden, dat over de gehele linie een herstel is ingetreden. Letterlijk schrijft deze deskundige o.m. het volgende:

„De beleggingsmarkt blijft onverminderd de vaste stemming tonen, welke zij sedert de depreciatie van de gulden aan de dag heeft gelegd. Wederom verlaat de markt de week zodoende op een koerspeil, dat op hoger peil ligt dan het niveau, waarop de week werd ingezet, en wederom valt dit koersherstel over de **gehele linie, geen afdeling uitgezonderd, waar te nemen. Deze ontwikkeling toont** aan, dat het aan de gang zijnde proces van de voortschrijding naar een lagere algemene rentevoet nog steeds blijft doorwerken. Het algehele herstel van ons economisch leven valt niet te ontkennen."

Ook de Groene Amsterdammer erkent dat de voordelen van devaluatie voor Nederland, zoals het tot nu toe lijkt, groter zullen zijn, dan de meeste gezaghebbende personen in Nederland vóór de devaluatie verwacht hebben. En de Haagse briefschrijver van De Tijd verklaarde, dat men in den Haag thans algemeen erkent, dat we, gezien de resultaten, in ons land verstandig had gedaan, indien we een jaar eerder gedevalueerd hadden.

Oud-Minister Marchant over het Nationaal Socialistisch gevaar.

Zoals wij reeds mededeelden, verschijnt binnenkort een boek van oudminister Marchant over het Nationaal Socialistisch gevaar.

Het voorwoord van dit boek wordt reeds in enkele bladen gepubliceerd. Wij ontlenen er het volgende aan:

„Dezer dagen las ik „met ontzetting", dat iemand, (n.l. Baron van Wijnbergen, Red. Am), op wiens oordeel ik prijs stel, had geschreven: in Berchtesgaden zag ik de Katholieke kerk vol; in Barcelona zag ik de kerken in brand gestoken door de communisten; dus het nationaal-socialisme is voor de Kerk minder gevaarlijk dan het communisme. Dat deze man dit heeft kunnen schrijven is het beste bewijs, hoe weinig zelfs wetenschappelijk ontwikkelde mensen somtijds van het nationaal-socialisme weten.

De duivel is niet altijd even gevaarlijk; hij is het minst gevaarlijk als hij komt zonder bekoring of zonder vermomming. Men kan aan de communisten één ding niet verwijten: dat zij hun propaganda voor het ongeloof tegen beter weten ontkennen. Zij voeren die propropaganda niet altijd in het openbaar, en door verbranden en verwoesten, doch ook op de gemeenste en verleidelijkste manier: maar zij ontkennen niet, dat zij propaganda maken voor het ongeloof... Ieder weet dus, met wie hij te doen heeft, als er een bolsjewiek in de buurt komt. En een bolsjewieke dominé is bepaald een rariteit.

Maar de heren van Berchtesgaden? De naam, vroeger alleen gunstig bekend vooral door de heerlijke Köningsee, is sedert 30 Juni 1934 berucht geworden. Maar dat is niet het ergste. Bij het ergste is niet geschoten. De heer Hitler heeft eens geschreven: de geschiedenis leert, dat de meeste revoluties zijn mislukt. Hoe kwam dat? De oorzaak is de fout van de revolutiemakers, dat zij meenden het werk te hebben volbracht, toen zij de macht hadden veroverd. Dan begint het werk eerst. Dan moet de leider de mensen opvoeden in de nieuwe „levens- en wereldbeschouwing". En die opvoeding moet beginnen bij de jeugd. Zo vormt men een nieuw geslacht. Daarom werden de katholieke scholen geconverteerd in openbare, waar onderwijs wordt gegeven op de grondslag van „het „positieve christendom" van Rosenberg, dat is het nieuw heidendom; daarom werd de jeugd georganiseerd in de Hitler-Jugend, onder leiding van de heer Baldur von Schirach, die de bekende versjes en gebeden leert aan de jongelieden, daarom zijn de arbeidersorganisaties aan de geestelijkheid onttrokken. De heren opvoeders en geestelijke leiders hebben zo alles in de hand. Wat de ouders in de ziel van hun kinderen gelegd hebben aan geloof en godsdienst, aan liefde voor Christus, wordt er dagelijks tot de laatste vezel uitgehaald. Elk jaar komt een nieuwe lichting jonge heidenen de maatschappij binnen. De brave lieden in Berchtesgaden blijven elke Zondag de kerk vullen, totdat ze zullen zijn uitgestorven. Zó komt dáár de kerk óók leeg. Niet ineens, als in Barcelona, maar zoetjesaan, vanzelf. En dan huldigen de lieden, die dat niet hebben bemerkt, de brave regeerders, die zoveel beter zijn dan die ruwe bolsjewieken. Dan kunnen zij ook beter andere volken met hun bacillen inenten, want zelfs gestudeerde mensen merken er niets van. En als het volk het merkt, zijn die gestudeerde mensen al dood.

Aldus de heer Marchant, die ook weer op een scherpe en logische wijze het grote gevaar van de N.S.B. ontmaskert. Een gevaar dat velen van wie men meer scherpzinnigheid mocht verwachten, niet zien.

DE VERMOEIDE WERELDREIZIGER.

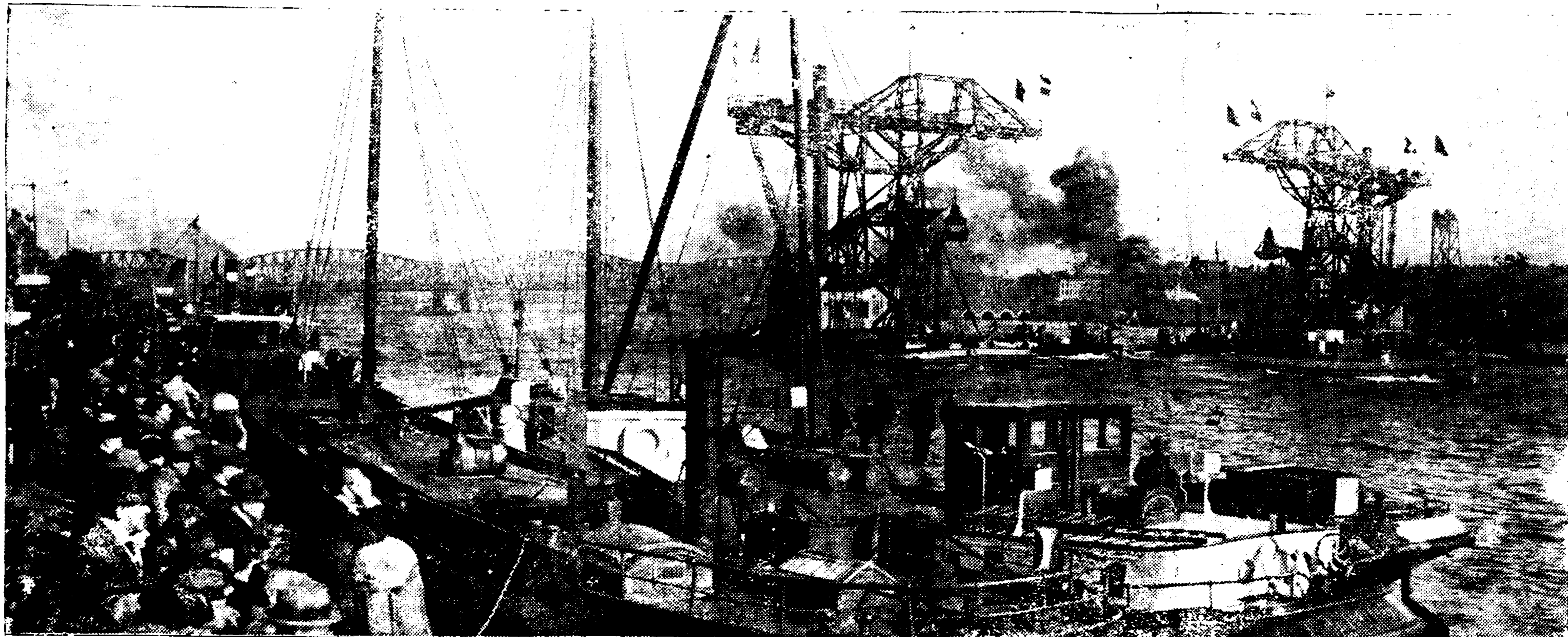
Te weinig nachtrust op de grote luchtlijnen?

De Amerikaanse journalist Ekins verklaarde na zijn snelle wereldreis, dat hij zeer vermoeid thuis was gekeerd, daar hij onderweg vrijwel niet had kunnen slapen.

Naar aanleiding hiervan hebben wij onderzocht of het vliegen op de grote luchtlijnen te weinig nachtrust biedt aan de luchtreizigers. In verband daarmede volgt hieronder een staat van de vliegeuren, welke Ekins in zijn boekje heeft staan:

Lakehurst — Frankfort	52 uur
Frankfor — Athene	8 „
Athene — Alexandrië	8 „
Alexandrië — Basra	7 „
Basra — Jodpoer	13 „
Jodpoer — Rangoon	10 „
Rangoon — Singapore	9 „
Singapore — Batavia	4 „
Batavia — Manilla	13 „
Manilla — San Francisco	60 „
San Francisco — New York	19 „
	199 uur

Ekins is 18 dagen en 14 uur onderweg geweest, d.w.z. 448 uur. Hiervan heeft hij 199 uur gevlogen en 247 uur op de begane grond vertoefd, of in dagen berekend: acht gevlogen en tien gerust.

Onmiddellijk na aankomst der Koninklijke Gasten begaven zij zich aan boord van de „Stad Rotterdam", waarmede een tocht door de Rotterdamse havens werd gemaakt. Het ogenblik waarop het vaartuig waarop de Koninklijke Familie zich bevindt, de twee gigantische kolenkranen passeert, die op het midden van de rivier een ereboog vormden.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

Terwijl Koning Edward de twee dagen lange inspectie van de Engelse vloot hield te Portland, werd deze haven door een geweldige storm bezocht.

De bekende Amerikaanse piloot Crosby verongelukte bij zijn poging om het snelheidsrecord van 300 mijl te halen.

De koning van Italie werd dezer dagen 67 jaar. Hij regeert reeds 36 jaar over Italie.

Te Moskou behaalde een Russische vliegerofficier het hoogterecord van ruim 7000 M.

De „Europa" rapporteerde een zware storm in het midden van de Atlantische Oceaan. Verschillende personen op het Duitse schip werden gewond.

Bij een vliegongeluk te Terracina werden 20 personen gedood en 40 gewond.

UIT NEDERLAND.

De Tweede Kamer in haar voorlopig verslag gaf vol gaarne toestemming voor het huwelijk alsmede voor de Naturalisatie van Prins Bernard.

Prins Bernard bracht een bezoek aan de Amsterdamse Beurs en ging 's avonds naar Parijs voor een bezoek aan Jhr. London.

Prins Bernhard zal op eigen verzoek worden benoemd tot ritmeester van de huzaren, garnizoen Amersfoort.

H. K. H. Prinses Juliana en Z. H. Prins Bernhard stemden toe, van de schooljeugd een zelfstandig geschenk te willen ontvangen.

De officier van Justitie eiste tegen de vroegere commissaris van politie in Nijmegen, Van der Mark, wegens valsheid in geschrifte vier jaar gevangenisstraf.

Tijdens de algemene beschouwingen in de Kamer heeft het kamerlid Joekes de hoop uitgesproken, dat de regering bereid zal zijn, het voorstel omtrent de herberekening van de pensioenen voorlopig terug te nemen, althans voorlopig aan te houden.

Het koppel Pijnenburg — Wels won de Zesdaagse te Rotterdam.

De vijftig millioen drie procent staatslening is thans tot 338 millioen overtekend.

Uit de laatste cijfers blijkt, dat de uitvoer van Kunstzijde en gloeilampen in Octber sterk gestegen is. Ook de uitvoer van radio-artikelen nam toe.

BEKENDMAKING.

Met ingang van 16 November a.s. zullen de sluitingsuren der Koningin Emmabrug op werkdagen weder op de vroegere tijden worden gesteld n.l.

7u.55 — 8u.30 v.m.
12u.05 — 1u. n.m.
2u.45 — 3u.15 n.m.
8u. — 8u.30 n.m.

De Havenmeester.

Deze verhouding is nog niet juist, daar Ekins voor zijn vlucht met de Hindenburg een slaapkajuit geserveerd had en dus bij wijze van spreken drie volle dagen heeft kunnen rusten.

Met terzijde lating van dit laatste argument komen wij nog op een gemiddelde van 13 uur rust per dag en 11 uur vliegen. De heer Ekins heeft dus tijdens zijn wereldvlucht genoegzaam van de schoonheden der steden en landen, waarheen het vliegtuig heb bracht, kunnen genieten en... slapen.

Deze bijzondere vlucht is de Amerikaanse journalist op 5000 dollar komen te staan. Een normale vlucht met de bestaande luchtverkeersdiensten had hem echter niet meer dan 2485 dollar behoeven te kosten en wel volgens deze begroting: Lakehurst — Frankfort 1000 mark; Frankfort — Batavia 1350 gulden; Batavia — Manilla 500 gulden en Manilla — San Francisco 1000 dollar, waarbij nog 160 dollar voor het traject San Francisco — New York komt. Voor nog geen 2500 dollar vliegt men dus in 18 dagen de wereld rond.

CURACAO.

Bekendmakingen.

Hierbij wordt bekend gemaakt dat het huwelijk van H.K.H. Prinses Juliana met Z.H. Prins Bernhard op zeven Januari 1937 is bepaald.

De kommies-verificateur H. P. Naar is teruggesteld tot Hoofdkommies der belastingen en geschorst voor de tijd van twee maanden.

Aan de telegrambesteller bij de Lands Radiodienst op Curaçao, E. Vos, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Tot telegrambesteller bij de Lands Radiodienst op Curaçao is benoemd de heer Cesar Isidoro.

Met ingang van de 1ste November 1936 is de hoofdcommies M. B. Bartels Daal, ambtenaar van het bevolkingsregister op Curaçao en hulpambtenaar van de burgerlijke stand in het stadsdistrict van Curaçao, in activiteit hersteld.

De Heer Salvador B. L. Martijn is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld ten kantore van de ontvanger der invoerrechten en accijnzen alhier.

Ingaande de 5de November 1936 is de Commies X. H. Ch. Krugers, werkzaam ten kantore van de Gezaghebber op Aruba, gedurende de vrijstelling van dienst van de adjunct-commies R. R. da Costa Gomez, benoemd tot hulpambtenaar van de Burgerlijke Stand op Aruba.

Mej. A. L. Herrera is tijdelijk belast met de werkzaamheden van schrijver ten kantore van de Gezaghebber van Bonaire.

Bogumil Sykora.

De Curaçaose Kunstkring deelt ons mede, dat de Heer BOGUMIL SYKORA, die reeds eerder met zoveel succes zijn cello-recitals op Curaçao gaf, bereid is gevonden op zijn doorreis naar Zuid-Amerika twee concerten te geven.

Het eerste concert wordt gegeven Vrijdag, de 13de November a.s. in de Club Asiento en het tweede Dinsdag, de 17de November a.s. in Roxy. Mevrouw V. S. Noorduyn-Keith zal de Heer Sykora begeleiden.

Prijzen voor de Club Asiento *f* 1.50
Prijzen voor Roxy *f* 2.—
Kunstkringleden met familie *f* 1.50

K
KRO
O

Wereldprogramma.
Zondag 15 November

Via P.C.J. Golflengte 31.28.
19.24—20.24 uur Curaçaotijd.

1. Gramofoonmuziek.
2. „De Wereld in Vogelvlucht" door Paul de Waart.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. De Nederlandse Kustwacht.
6. De Vaderlandse Kroniek.
1. Gramofoonmuziek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd

1. Mars.
2. Landbouwkundige Missieactie, door Ir. J. P. Planje.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Lijst van passagiers die zich op 30 October op het s.s. „Crijnssen" te Amsterdam met bestemming Curaçao hebben ingescheept.

Leoneito A. C. Laite, Aaldert van Essen, Nelly Oelrich, Herman Oelrich, Lambertus Esbeukman, Christiaan J. Herwerden, Piet Thyssen, ohannes A. Jettinghof, Jan Pijper, Johannes W. Cines, Klaas Broekzitter, Dirk P. Vergalen, Jan van der Bie, Antoon Koper, Pieter Notenboom, Karel H. Walraven, Sake Raar, Jan de Raad, Viktor Schöderbock, Folkert Loonstra, Gerrit J. de Noten, Olive B. de Noten, Linio J. de Noten, Mirsa M. de Noten, Winny J. de Noten, Judita A. de Noten.

Welkom.

Met het motorschip „Colombie" keerden weer terug de Heren G. A. en C. N. Winkel.

Bril gestolen.

In aansluiting op het bericht van in beslagname van een bril, waarvan werd beweerd, dat deze was verkocht, zij gemeld, dat zich heden een Venezolaanse dame aan het Hoofdbureau van Politie heeft vervoegd, die mededeelde dat zij, bij haar vertrek op 23 October met het s.s. „Venezuela" van hier haar bril was kwijt geraakt.

Bij de vertoning van de inbeslaggenomen bril herkende zij deze als haar eigendom.

Uit het ingestelde onderzoek, bleek dat de man die beweerde de bril te hebben gevonden, haar bagage toen aan boord had gebracht.

Tegen deze man wordt proces-verbaal opgemaakt, alsmede tegen de koper, die de bril ver onder de waarde heeft gekocht.

Claxon ontvreemd.

Vanaf een vrachtauto is in de nacht van 11 op 12 November 1936 een claxon ontvreemd.

Deze zaak wordt door de Politie onderzocht.

Medeplichtige aangehouden.

In verband met de in de nacht van 6 op 7 November j.l. plaats gehad hebbende diefstad van kalkoenen, is nog heden nog een derde persoon aangehouden, die medeplichtig is aan deze diefstal.

Ook deze man is voor onderzoek in bewaring gesteld.

Auto-ongeluk.

Donderdagavond heeft op de De Ruyterkade een vrij ernstig auto-ongeval plaats gevonden.

De bestuurder van een luxe auto, wilde, nadat hij uit de Columbusstraat was komen rijden van de tweede op de derde versnelling overschakelen en hield hierbij de knop van de versnellingshandle in de hand.

Hierdoor verloor hij, naar hij verklaarde, even het evenwicht en tegelijk de macht over het stuur, terwijl hij vermoedelijk meer gas heeft gegeven.

Het gevolg was dat de wagen met kracht vooruit schoof naar de linkerzijde van de weg en aldaar tegen een broodwagentje en een geparkeerd staande auto opbotste, terwijl tevens twee personen werden getroffen en wel de eerste door de auto en de tweede door een stuk wegvliegend hout van het broodwagentje.

De eerste persoon, die over pijn in heup en ledenen klaagde, is op medisch advies naar het Hospitaal vervoerd, terwijl de andere een paar onbeduidende schrammetjes opliep en naar huis kon gaan.

De wagen die de aanrijding veroorzaakte werd aan de voorzijde tamelijk ernstig beschadigd, het broodwagentje volkomen vernield, terwijl van de geparkeerd staande luxe auto slechts de achter bumber werd ingedrukt.

DE K.L.M. EN DE STORM.

Rustig in de lucht en veel passagiers.

De K.L.M.-diensten hebben in de stormachtige dagen van October zo goed als geen vertraging ondervonden op de Europeese lijnen. Een Douglasmachine uit Kopenhagen kwam tegen de vliegende Westerstorm in, slechts met vijf minuten vertraging op Schiphol binnen. Zelfs de nachtpostvluchten naar Keulen en de avonddiensten naar en van Engeland werden geheel volgens de dienstregeling uitgevoerd.

Opmerkelijk was het levendig verkeer van deze dagen op het Europeese luchtnet. Op Zondag 18 October vlogen van Amsterdam nog vijftig luchtreizigers naar Londen, zodat een extra toestel moest worden ingezet. Ook de 21ste October meldden zich zoveel „Luchtforensen" voor een vlucht naar de City aan, dat een extra Douglas DC2 moest worden ingezet.

Dit is wel weer een bewijs hoe zeer vertrouwd men in Europa met de luchtvaart is. Het is dan ook het „gewone" middel van vervoer geworden. Moge de bewoners van deze streken spoedig tot dezelfde overtuiging komen, hetwelk de bloei van onze K.L.M. slechts ten goede kan komen en als een algemeen belang dient beschouwd te worden. Men denke hier slechts aan de zakenman, welke nu in 2 uur tijds van Curaçao of Aruba te Maracaibo is en aan de luchtpost welke Vrijdagmorgen Curaçao en Aruba verlaat om Maandagmorgen reeds te 6 uur in New York te zijn, waar als regel bijna onmiddellijke aansluiting, op de snelle naar Europa varende schepen, wordt gegeven. Brieven welke in 6 tot 9 dagen Europa bereiken zijn geen zeldzaamheden meer. En maakten wij enkele dagen geleden nog geen melding van de wereldreizigers waarvan Ekins in 18 dagen en 14 uur de wereld om vloom en deze snelle reis voor een groot deel te danken aan de 2 wekelijkse dienst der K. L. M. van Amsterdam naar Batavia? Doe wat duizenden dagelijks doen en reis door de lucht, snel, koel en comfortable.

Feest der Fraters.

Serenade.

De Serenade, waarmede Donderdagavond het feest inzette begon al met een waar succes.

De twee muziekcorpsen St. Cecilia en Adilanti, die eerst een rondtocht maakten door de stad, brachten duizenden mensen voor het hel verlichte college, waarvoor de fraters zich hadden opgesteld.

De vrolijke gezichten met de talrijke fakkels maken een echt feestelijke indruk niet alleen, maar ook een dankbare vooral.

Velen waren de gelukwensen die de Fraters daar reeds in ontvangst hadden te nemen.

Het was daar verder in de avond een gezellig samenzijn, vooral doordat op de binnenplaats van het College de beide corpsen de hele avond hun vrolijke muziek deden horen.

Tegen 10 uur gingen de corpsen naar huis en bleven de feestcommissie met de Fraters nog enige tijd bij elkaar.

De kinderaubade.

In feestelijke tonen trok Scherpenheuvel reeds in de vroege morgen van Vrijdag naar het St. Thomascollege, waar de schoolkinderen hun hulde kwamen brengen aan de Fraters.

Mgr. Verriet met zijn secretaris was daar aanwezig, de Hoog Eerw. Pater Vicaris, de Heer Cohen Henriquez en verschillende geestelijken.

De binnenplaats vol met jongens der scholen gaf door vlaggenversiering en de meegedragen banieren der kinderen, een feestelijk aanzien.

De zijgalerijen voor het publiek bestemd, waren zowel beneden als boven overbezet.

Het hoofdpunt van het program was een cantate, voor deze gelegenheid gemaakt door Pater Ph. Offermans, kapelaan op San Mateo en de muzikale leiding was in handen van de Heer J. Jonkhout, de muzikale begeleiding van de muziek Scherpenheuvel.

Na aanbieding van verschillende bouquetten door leerlingen opende de Jongeheer Edgar Pontilius de rij der sprekers, in de volgende woorden:

Het is ons leerlingen van het St. Thomas College een waar behoefte om U Eerw. Fraters, bij gelegenheid van de herdenking van Uw 50 jarige werkzaamheid hier op ons dierbaar eiland, onze innige dank te betuigen.

Vijftig jaren lang hebt U met onvermoeide ijver Uw Apostolische taak vervuld, in belang van ons Katholieke volk.

Dat wil zeggen, dat U 50 jaar lang met onverminderde energie, ondanks de hevige zonnebrand onzer gewesten, de hitte van de dag gedragen hebt tot welzijn van heel de Curaçaose Katholieke samenleving.

Het spreekt daarom vanzelf dat wij, die onze vaders degelijke, wetenschappelijke, godsdienstige mannen weten, door Uw werk en dat van Uw voorgangers en die als Katholieke jongeren, zeker door Uw hulp, een blijde toekomst tegemoet zien, dat wij dan ook deze dag niet ongemerkt kunnen laten voorbij gaan.

En daarom Eerw. Fraters zijn wij hier samengekomen om U door een grootse, publieke hulde, onze dankbaarheid en erkentelijkheid te tonen, voor alles wat U gedaan hebt voor onze vaders, voor ons zelf, en zelfs wij zijn er zeker van, voor ons nageslacht doen zult.

Maar hierbij mag onze hulde niet blijven. Op deze dag willen wij U toezeggen onze kinderlijke gebeden voor Uw werk, Uw persoon en Uwe Congregatie, waarvan wij steeds zoveel goedheid ondervonden hebben.

En wij weten Eerw. Fraters, dat de hoogste voldoening van Uw werk zijn zal: dat uit ons moge groeien, degelijke, wetenschappelijke en godsdienstige mannen, zoals U reeds velen aan onze maatschappij geschonken hebt.

Daarom menen wij onze dankbaarheid niet volledig, als wij U tevens niet zouden verzekeren van onze welwillende medewerking om zó Uw zware taak te verlichten.

Van harte dan wil ik U hier namens alle leerlingen van dit College gelukwensen met dit grote feest, hopende dat O. L. Heer U nog vele jaren van Kracht en Zegeningen moge schenken tot eer van God, tot bloei van Uw Congregatie en tot Heil van het U dierbaar Curaçaose volk.

Ik dank U.

Verder spraken nog de Jongeheren Hosé Araujo, Angel Vinck, Pedro Lauffer, A. Dovali in het Spaans en J. Henry in het Hollands namens de oud-leerlingen der ambachtsschool de volgende rede:

Eerwaarde fraters jubilarissen, eerwaarde paters, geachte Heren van de feestcommissie, aanwezigen en medescholiers.

Het is geenszins onze bedoeling geweest, eens een sublime speech te houden, met de anderen te concurreren of als beroepsspreker op te treden in naam van onze geliefde ambachtsschool. Maar, het is de aandrang van ons hart, die ons ertoe leidt, om niet slechts met een huldiging te volstaan ter gelegenheid van dit, ons aan hart liggende feest voor degenen die de grondslag voor ons later leven gelegd hebben, maar ook ons gevoelen enigszins in bewoording weer te geven.

Onmogelijk kunnen wij, die nu reeds en straks nog meer zullen genieten van de voordelen, die zoveel jaren opvoeding en onderricht in de algemene vakken hebben geschonken, dat we zo voorbereid een vakschool konden volgen, en later van die voormannen zullen trachten te worden, en een voorbeeld voor het Curaçaos volk hopen te zijn.

O mochten deze woorden enigszins weergeven, wat er in ons gemoed omgaat voor U, en uw zo hoog bewonderde en nooit genoeg gewaardeerde liefdadigheid. Alleen God is bij machte U voor dit liefdewerk te lonen.

Niet genoeg kunnen wij U danken voor de grote schat van ons geloofsovertuiging, die door U gevoed is, met woord en daad, en in ons de kiem geplant heeft, die wortels heeft geschoten, en heel ons wezen doordrongen heeft.

Daarom, in naam van ons gehele school en oud-leerlingen ervan, danken wij U Eerw. fraters, die uw familie heeft verlaten, en gestuwd door de genade Gods en in blinde naastenliefde U, uw leven voor ons slijt.

Loven en danken wij God, tot wie gij uw toevlucht neemt om nieuwe krachten te putten, en het werk met frisse moed te hervaten.

Omdat ook ons een belangrijk deel valt, door uw zegenrijk werk, brengen wij openlijk hulde aan uw, zo hoog geprezen bruid, en ons aller moeder, Maria, door wier milde hand, Gods rijke zegen op uw werk neerkomt, waaraan ook wij overvloedig deel hebben.

Tot slot wensen we U van harte proficiat; dat gij lang tot heil van Curaçao moogt arbeiden, en gij van ons dierbaar Curaçao, een volk zult maken, dat ten lange laatste begrijpt wat plicht is, vaderlandsliefde en godsdienstig leven, steeds getroost door het waarblijvend feit, van na hard werken en arbeiden op Gods akker, het ons voorbereide paradijs binnen te gaan, waar wij het geluk zullen delen, van God te aanschouwen, aanbidden, loven en danken in alle eeuwigheid.

Onder groot applaus beklom ten slotte de kleine leerling Mario Marchena het spreegestoelte voor 't volgende hartelijk woordje:

Eerwaarde fraters:

Vandaag is het feest, heel groot feest, en wij zijn allen blij.

Vijftig jaar lang hebt gij voor ons gewerkt.

De grote jongens hebben mooi voor U gezongen, en mooie woorden tot U gesproken.

Wij kleine jongens van de eerste klas, willen U vandaag natuurlijk ook bedanken.

Vijftig jaar lang hebt gij de kleine jongens, die niets weten, leren lezen en schrijven en wat nog mooier is, gij hebt ons veel geleerd van O. L. Heer, en gij hebt ons veel verteld van de hemel.

Wij bedanken U hiervoor, en wij zullen elke dag bidden, dat gij nog lang voor ons moogt blijven werken.

Ik heb gezegd.

Fr. Fidelius sprak nu een kort woord om de aandacht te vestigen op Zuster Aldegonda, die ook aanwezig was, en 50 jaar geleden met de eerste Fraters op Curaçao was aangekomen.

Lang zal zij leven, speelde de muziek en uit volle borst werd het door allen meegezongen.

Fr. Radulphus bood een der bloemstukken aan Zr. Aldegonda aan, onder groot gejuich van de aanwezigen.

Na een kort dankwoord van Fr. Canutus gingen de jongens met een tractatie naar huis.

(De rest der feestelijkheden volgt in ons blad van Woensdag).

DE FILM VAN DE WEEK

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Van 13 tot en 19 November 1936.

Roxy.

Kentucky Kernels.
Whipshaw.

Cinelandia.

Peter Ibbetson.
Custer's last stand.
Rfff Raff.
Rainbow's end (Kinderen).
Life of Louis Pasteur.

Hollywood.

Don't get personel.
Every Fight at eight.
Kentucky Kernels.
Nobody's Fool.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Roxy.

Sylvia Scarlett.
Party is over.
Star of Midnight.
Sylvia Scarlett.

Cinelandia.

Return of the Terror.

Hollywood.

King of Burlesque.
Star of midnight.
Glass Key.

De „ongekuste" vrouw.

Amerika, is naar men weet, het land der zonderlinge scheidingspractijken. Onlangs werden op een voormiddag vier vrouwen van haar mannen gescheiden die eigenaardige bezwaren naar voren brachten.

Mrs. Mary Edwards beschuldigde haar man, dat hij in drie jaar geen enkel woord tegen haar gesproken had. Zelfs het allernoodzakelijkste was tussen het paar door gebarentaal slechts aangeduid. Daarbij beschikte de man over een uitstekende stem en had zelfs talrijke politieke verkizingsspeechen gehouden.

Niet minder schandelijk gedroeg zich Dr. Dr. Harry Bevers, die zijn vrouw in de twee jaar, die hij met haar getrouwd was, geen enkele maal gekust heeft. Hij verklaarde voor het gerecht, dat hij sinds zijn jeugd een afschuw had van kussen. De rechters beschouwden het echter als een belediging voor de vrouw en verleenden op grond hiervan echtscheiding.

Als volgende aanklaagster verscheen Mr.s Beatrice Greenhouse, die verklaarde, dat haar man, telkens als hij haar plagen wilde haar in zijn auto zette, telkens weer vol gas gaf en dan plots remde met het gevolg, dat zij „wagenziek" werd. Natuurlijk werd ook deze zonderlinge brutaliteit naar verdienste bestraft.

Tenslotte eiste nog Mrs. Barbara Rudolf echtscheiding, omdat hij haar 18 Augustus als zijn geboortedag opgegeven had, in werkelijk echter de 28 Augustus geboren was. Mrs. Rudolf verklaarde dat zij haar hele leven volgens astrologische gezichtspunten indeelde. Daarom had zij een man gezocht, die evenals zij in het teken van de Leeuw geboren was. Mr. Rudolf raakte verliefd op haar en verzette zijn geboortedag 10 dagen om de gewenste „Leeuwenman" te zijn, daar hij vreesde haar anders te verliezen. Pas na een gelukkig huwelijk van drie jaar ontdekte mevrouw Rudolf het bedrog en zij kwam er achter, dat zij met een, in het teken der maagd geboren, man getrouwd was, wat volgens astrologische principen nooit goed kon gaan. Zij eiste aanstonds echtscheiding, die haar door de rechters ook toegestaan werd.

Men vraagt zich af, of onder zulke omstandigheden het huwelijk nog iets anders is als comedie en waar het met de moraliteit in Amerika naar toe moet, zo deze gevallen nagevolgd worden!...

De onverdraaglijkste mens is hij, die men beledigd heeft en wie men toch niets kan verwijten.

KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE STOOMBOOT MAATSCHAPPIJ N.V.

Afvaarten van Curaçao:

Naar Santa Marta, Pto. Colombia, Cartagena, Cristobal, Kingston en Pto. Limon:

SS. „CRIJNSSEN" gaat niet naar K'ston — 18 November
SS. „COLOMBIA" — 30 November
SS. „VENEZUELA" — 16 December

Naar Pto. Cabello, La Guaira, Trinidad, Barbados, Plymouth, Havre, Amsterdam en Hamburg:

SS. „SIMON BOLIVAR" — 19 November
SS. „CRIJNSSEN" — 3 December
SS. COLOMBIA" — 17 December

Naar Port au Prince en New-York:

SS. „STUYVESANT" — 23 November
SS. „COTTICA" — 7 December

Naar Pto Cabello, La Guaira, Guanta, Cumana, Pampatar, Carupano, Trinidad, Georgetown, Paramaribo, Madeira, Plymouth, Havre en Amsterdam:

SS. „ORANJE NASSAU" — 22 November
SS. „STUYVESANT" — 13 December

Naar Pto. Cabello en New York:

SS. „FLORA" — 20 November
SS. „LUNA" — 27 November

Naar La Guaira (direct):

SS. „EL LIBERTADOR" — 25 November
SS. „EL LIBERTADOR" — 9 December

Naar Cristobal en Zuid Pacific Kust:

SS. „BOSKOOP" — 2 December
SS. „BREDA" — 17 November

Direct naar Liverpool en Rotterdam:

SS. „BODEGRAVEN" — 19 November
SS. „BENNEKOM" — 4 December

Naar Sto. Domingo:

SS. „MIDAS" aprox — 19 November

Naar Haiti:

SS. „ATLAS" aprox — 19 November

Naar Maracaibo via Aruba:

SS. „EL LIBERTADOR"	Maandag	16 November	11 a.m.
SS. „LUNA"	Woensdag	18 November	5 p m.
SS. „EL LIBERTADOR"	Donderdag	19 November	11 a.m.
SS. „EL LIBERTADOR"	Zondag	22 November	2 p.m.
SS. „AMOR"	Donderdag	26 November	5 p.m.

Naar Bonaire, St. Thomas, St. Martin, Saba, St. Eustatius en St. Kitts:

SS. „BARALT" — 21 November

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-PROGRAMMA.

MUNDO NOBO.

15 Nov. J. Holland 1 — S.U.B.T. 1 (F. Kranenburg)
22 Nov. Scherpenh. 1 — Volharding 1 (L. Ramos)
29 Nov. S.U.BT. 1 — Hercules 1 (B. L. Dijk)
15 Nov. Volharding 2 — D.D.V.O. (A. da Costa Gomez)
22 Nov. R.C.C. 2 — D.D.V.O. (E. R. Jansen)
29 Nov. P.S.V. — Atletico (A. D. Joens)

RIO CANARIO.

15 Nov. Asiento 1 — Scherpenh. 1 (O. Corsica)
29 Nov. Asiento 1 — Transvaal 1 (E. J. van Kesteren)
15 Nov. Transvaal 2 — Feijenoord (I. Dania)
22. Nov. J. Holland 2 — Atletico (A. D. Joens)
22 Nov. Asiento 2 — Feyenoord * (H. Koeiman)
29 Nov. R.C.C. 2 — Feyenoord (L. Ramos)

SCHERPENHEUVEL.

15 Nov. R.C.C. 2 — Be Quick * (H. Koeiman)
22 Nov. P.S.V. — Transvaal 2 * (V. B. Manuel)
29 Nov. J. Holland 2 — Scherpenh. 2 * (E. R. Jansen)

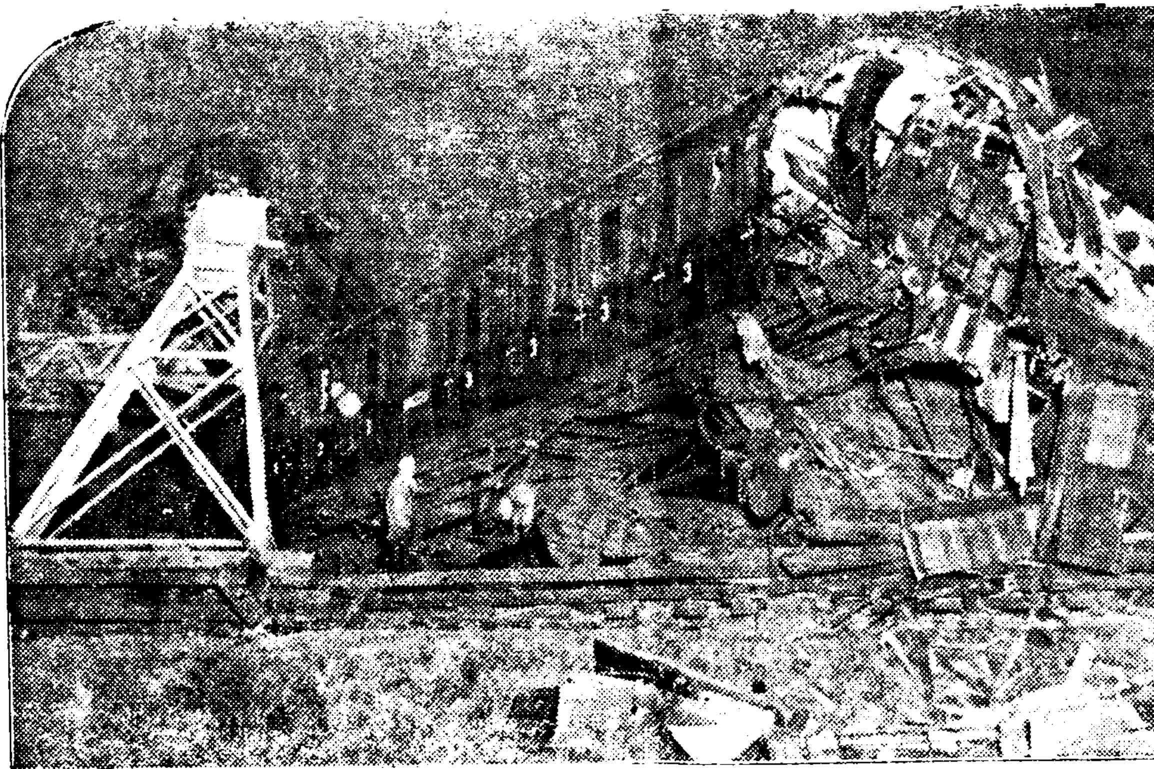
De B-klasse wedstrijden, aangegeven met *, beginnen om half vijf.

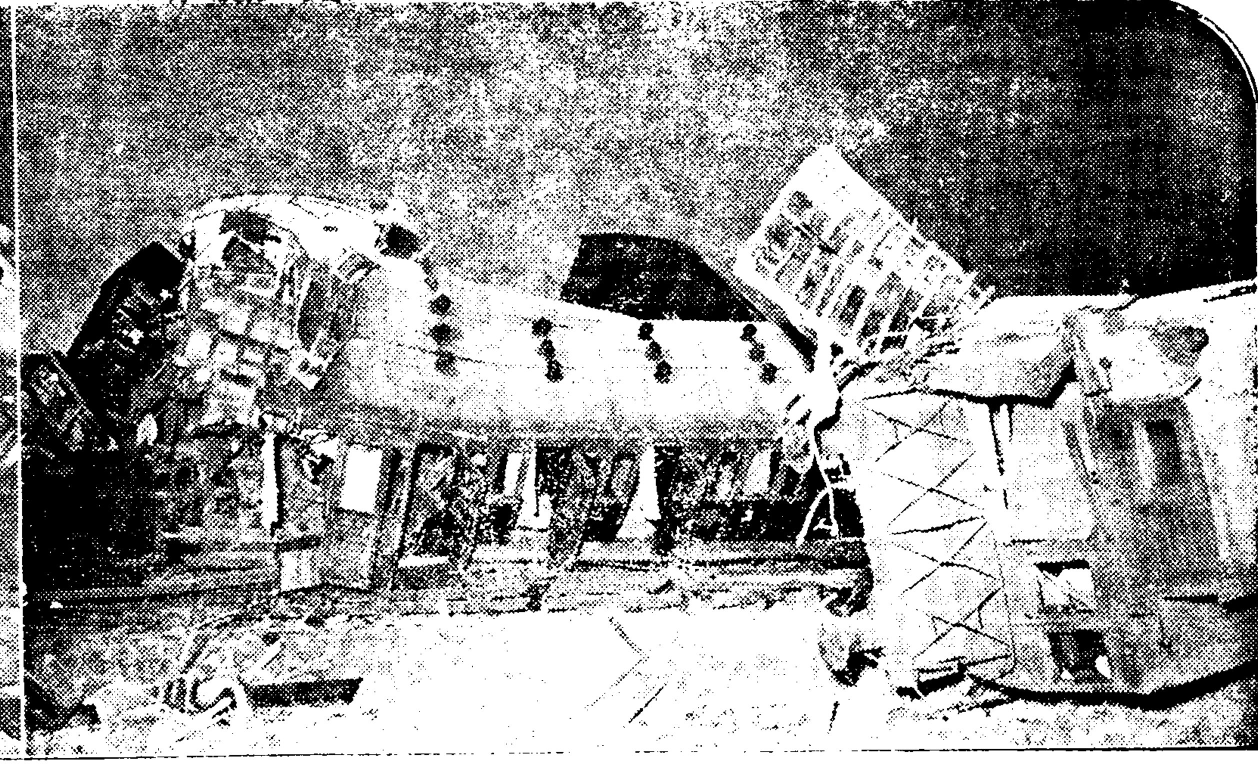
Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

Bekendmaking.

MET INGANG VAN DEN 16n NOVEMBER 1936 zullen de diensturen van ALLE gouvernements-kantoren wederom worden gesteld van 8 -- 12 v.m. en van 1.30 -- 4.30 uur n.m. des Zaterdags van 8 -- 12.30 v.m.

De Gouvernements-Secretaris,
GRONEMEIJER.

Bij Woerden heeft een spoorwegongeluk plaats gehad, waarbij 2 doden te betreuren vielen. Twee foto's van de verwoesting.

De doodsverachting der Japanners.

De beroemde dr. Erwin van Balz, die jarenlang geneesheer aan het keizerlijk hof van Japan was, heeft in de laatste kwarteeuw de sprookjesachtige carrière van de jonge grootmacht Japan uit de onmiddellijke nabijheid mee gemaakt, door zijn jaren lange arbeid te midden van het Japanse volk heeft hij als geen ander Europeaan een diepere kijk gekregen in de Japanse volksziel.

Onderstaand is ontleend aan zijn mémoires, 't stuk is getiteld: „Over de doodsverachting der Japanners."

De Europeaan is van mening dat de offervaardigheid tgeenover het vaderland hem niet ontheft van de plichten jegens zijn gezin. Midden in de oorlog en 's morgens, wanneer hij in de slag trekt, zendt hij de dierbaren thuis minstens in de geest een groet en hij zou als een slecht man beschouwd worden, wanneer hij het niet deed. Van de andere kant is het echter duidelijk, dat een man, die helemaal geen respect heeft voor het leven van een ander of voor zijn eigen, wiens enige gedachte de vijand is, die tegenover hem staat en die hij overwinnen moet, een gevaarlijker tegenstander is, dan een, in wiens boezem bij alle dapperheid toch ook nog andere gevoelens wonen.

Toen ik onderricht nam in het Japans vechten, gaf mijn leermeester mij het volgende recept: „Vanaf het ogenblik, dat U begint te vechten, bestaat er voor U niets, absoluut niets op de wereld, dan de man, die U wilt of zult doden."

Ik beken, dat ik mij dit standpunt niet goed op kon dringen, ja, dat de geschiedenis mij enigszins komisch voorkwam; want ik nam het vechten immers niet zo tragisch en ik kon mij ook niet in de diepten van Boeddhistische zelfverloochening verdiepen. Maar toen ik zag, welke verandering er plaats had in de vechtenden op het ogenblik dat de strijd begon, begreep ik, dat hetgeen die mensen mij rieden, bij hen werkelijk ernst was. Het leek wel een plotselinge bezetenheid. Maar het was geen blind er op los gaan, neen, het was bij alle opwinding een scherp observeren en berekenen: want het verstand blijft helder en koel, terwijl alle ik-gevoelens, zwijgen.

De mensen werden onbegrijpelijk vreselijk objectief, hun kracht is samengeperst, versterkt. Het is alsof de brede stroom van levenskrachten in een smal kanaal gedreven wordt, waar nu de hele kracht met wild geweld doorheen jaagt. Daar bestaat geen uitwijken, geen rechts en links, daar bestaat slechts een voorwaarts!

Wanneer echter bij een mens alle kracht en alle denken en voelen op een voorwerp gericht is, dan is hij voor alle indrukken immuun. Wanneer wij ernstig nadenken, dan zien en horen wij ternauwernood wat er in ons omgaat. Men doet zelfs handelingen, die verkeerd zijn. Dat noemt men dan wel verstrooid, terwijl het toch juist het gevolg van eenzijdige concentratie is. Ook het gevoel van pijn is verminderd.

Hoeveel meer moet dat alles het geval zijn, wanneer de mens zijn kracht niet op het denken, maar op het handelen concentreert, wanneer hij zich geheel aan een idee overgeeft, die hem tot handelen dwingt...

Iedereen die met hysterische mensen of met krankzinnigen te doen heeft gehad, kent de grote lichaamskracht en de ongevoeligheid voor pijn, die deze mensen tonen. Dit feit is echter niet zo vreemd wanneer men aanneemt, dat in het lichaam een bepaalde hoeveelheid energie aanwezig is, die zich in het gewone leven op de verschillende gebieden, op gevoel, beweging, voeding, bloedsomloop, denken, harmonisch verdeelt, dat echter in de genoemde gevallen de gehele reserve-voorraad aan kracht in één enkele baan geleid wordt en zich daar geweldadig uit, zonder tekenen van pijn.

Door het opgaan van alle gevoel in een hoogst gelukkig is het te verklaren, hoe de Christen martelaren met vreugde hun God loofden, terwijl de vlammen tegen hen oplaaiden, evenals fanatieken van elke soort onder de pijnlijkste folteringen nog lachen konden.

Slechts een soort mensen heeft overal en ten allen tijde de intensieve moed van 'n Westen met Oosterse koude verachting voor eigen wezen verenigd — de grote veroveraar. En juist bij hem constateren wij, dat zij zich door persoonlijke banden weinig laten boeien. Alexander, Caesar, Djingiskan, Frederik II, Napoleon, zij allen hadden geen familiezin. Zij allen stonden zozeer in de ban van hun geweldige ideeën, dat de banden, die de mens anders het dierbaarst zijn, n.l. die van vrouw en kind, hen onmogelijk sterk beinvloeden konden.

Ik zeg, zij staan onder de ban van hun ideeën, want wanneer men van een groot man zegt: hij heeft een groot idee, dan is dat niet juist. Hij heeft niet de idee, maar de idee heeft hem. Hij voelt zich als haar werkuig, als haar drager.

Zo zien wij, hoe overal onder de invloed van machtige ideeën de persoonlijke banden en neigingen opgeofferd worden, en wij hebben een opgaande trappenreeks: onderaan staat de idee van het eigen ik (egoisme), dan volgen de idee van de familie, de idee van de Staat en het vaderland, en tenslotte de idee van de universele liefde, zoals die in de beide grote religies verschijnt: in het Christendom en in het Boeddhisme. Hoe hoger de trap, hoe groter de bereidwilligheid, persoonlijke neigingen op te offeren.

Bij de Japanner nu werken alle bovengenoemde elementen samen om het patriotisme tot de hoogste macht te vormen, waaraan het offer der persoonlijkheid met vreugde gebracht wordt. Terwijl wij in het Westen aan Engelands voorbeeld zien, dat bij ernstig patriottisme en sterk nationaal gevoel reeds de algemene dienstplicht al te hard schijnen kan, komt bij de Japanner bij onze opvatting der vaderlandsliefde nog de inlandse religie, het Shintoisme, dat leert, dat Japan het land der goden is, de wereld- en levenverachtende leer van het Boeddhisme, de sterke offervaardige overgeërfde feudale geest, de geestdrift vooral wat militair is en de bewondering van persoonlijke moed.

Zo verenigen zich bij hem in het patriottisme politieke, bij ons meer of minder van elkander onafhankellijke factoren.

Kortgeleden bezocht een bejaard Japanner een Europeese kennis in diens hotel en stelde hem zijn zoon voor, die de volgende dag vertrekken zou. De jongen ging naar huis, de vader bleef nog een poosje. Men sprak natuurlijk over de oorlog. De Japanner zei: „Ja, zo gaat het, mijn oudste zoon is drie jaar geleden bij de Boxer-opstanden in China gevallen en nu gaat ook deze en zijn jongere broer de dood in.

Dan verdwijnt het wapen (op de arm wijzend, waar ieder Japanner zijn wapen heeft), dat wij vele eeuwen lang met ere gedragen hebben!" Dat alles met philosophische kalmte. De vreemdeling, om hem te troosten, zei: Maar toch niet iedereen sterft in de oorlog. Uw zonen verheugen zich echter reeds op de dag, dat zij, met eer beladen, tot de ouders terugkeren. Maar nu stoof de oude vader op: „Mijn heer, wat zegt u daar?" Mijn zonen gaan ten oorlog, om te sterven, en zij hebben niet het recht aan een terugkeer en aan hun ouders te denken."

Toen men voor het laten zinken van de schepen aan de ingang van Port Arthur 77 vrijwilligers nodig had, meldden er zich 2000 aan. En hier was meer dan gewone moed nodig, Hier waren op iedere stomer van 2000—3000 ton slechts 15 man, deels op het dek, deels bij de machine. Deze moesten hun koudbloedigheid bewaren en met veel handigheid te werk gaan. Zij moesten onder het heftig, geconcentreerd vuur der baterijen en der vijandige schepen met hun stomers naar een bepaald punt varen en dan het schip snel tot zinken brengen. Zodra het begon te zinken, dan moesten zij in bootjes stappen en trachten bij hun vloot te komen — een bijna hopeloze onderneming. Wanneer het dan nog meermalen gelukte, geschiedde dit, dank zij om de koudbloedigheid, waarbij het gevoel om eigen ik gestorven is, het verstand echter helder blijft.

De toespraak, die Yashiro, kapitein van het slagschip „Asama" bij deze gelegenheid tot de uit zijn bemanning gekozen vrijwilligers hield, is zo typisch, dat zij hier verdient weergegeven te worden. Hij verzamelde de mannen rondom zich heen, bood hun tot teken der scheiding in een zilveren wijnbeker, een geschenk van de kroonprins, water en sprak: „Wanneer ik nu U uitzend, om de haven van Port Arthur te blokeren, en wanneer ik bij mezelf zeg, dat de hoop, U weder te zien, één op de duizend is, dan wordt het mij te moede, alsof ik mijn eigen zoons zend. Want wanneer ik honderd zoons had, zou ik ze allen naar zo'n koene onderneming sturen en had ik er maar één dan zou ik hem ook zenden!"

Verliest ge bij uw poging de rechterhand werk dan met de linker: verliest ge beide handen, werk dan met de voeten; verliest ge de voeten zoo werk met het hoofd, maar voert de opdracht van Uw oversten uit! Ik zend U een gewissen dood in en ik weet, dat gij bereid zijt te sterven. Maar ge moet uw leven niet nutteloos op het spel zetten, om eventueel door vermetelheid U een naam te maken. Wat ik verwacht, is, dat gij uw plicht doet zonder uw leven te ontzien. Het zal een heerlijk uur zijn, wanneer gij met succes bekroond terug kunt keren. Legt nu uw leven in de hand des Hemels en gaat rustig naar uw zware taak."

Dat zijn woorden, die in Europa, iedere H.B.S.-er ingeprent werden, wanneer een oude Griek of Romein ze gesproken had!

Gouv. Boekerij en Openbare Leeszaal.

DE COMMISSIE VAN BEHEER der Gouvernements-Boekerij en Openbare Leeszaal op Curaçao maakt hierdoor bekend, dat de uren, waarop deze instellingen voor het publiek geopend zullen zijn, te beginnen met Maandag 16 November 1936 bepaald zijn op 10 uur tot 12 uur v.m. en van 3 uur tot 4.30 uur n.m. en des Zaterdags van 10 uur v.m. tot 12.30 uur n.m.

De Voorzitter der Commissie van Beheer,
H. J. A. SCHROEDER.

Satire en Humor.

De moeder.

Jantje: „Moeder, mag ik in bed lezen, tot ik in slaap val?"
Moeder: „Goed, maar dan ook gehoorzaam zijn, en niet langer".

Goed bedoeld.

„Ik heb de hand van uw dochter gevraagd, en zij lachte er om."
Vader: „Och, die lacht altijd om de meest stomme dingen."

Denkbaar.

Professor: „Wat is de hoogste straf voor bigamie?"
Candidaat: „Twee schoonmoeders, professor".

Dat telt hij niet.

„Zo", zeide de Amerikaanse Dollarkoning, „u wilt mijn dochter trouwen. Hoeveel vermogen bezit U?"
„Ongeveer honderdduizend Dollar".
„Ik vraag naar vermogen. Klein geld interesseert mij helemaal niet."

Verschil van mentaliteit.

Gesprek in de trein:
Een Duitser: „Bij ons in Berlijn is de algemene toestand ernstig, maar niet hopeloos."
Een Oostenrijker: „Bij ons in Weenen is de toestand hopeloos, maar niet ernstig."

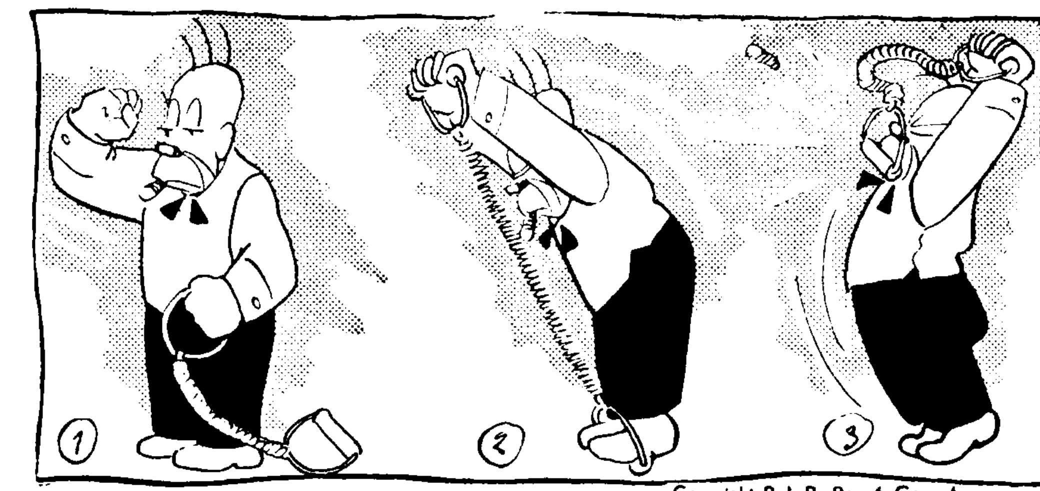
Jonge levensfilosofie.

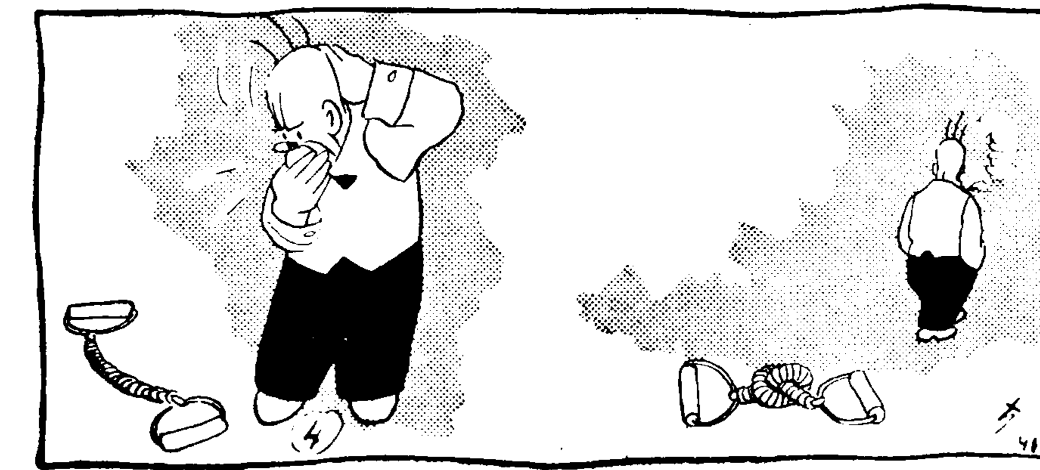
Vader moppert over de hoge kolenprijzen.
De kleine Jan hoort dat en zegt: „Als ik u was, vader, zou ik helemaal geen kolen meer kopen, ze verbranden toch maar..."

Stamtafelfilosophie.

Na het tiende glas zucht Krouse diep en smartelijk:
„'t Is toch dwaas wat we doen. We zitten hier bij elkaar en drinken vrolijk en onbezorgd 'n glas om onze „oude" te vergeten... en als we straks thuis komen, dan zien we ze dubbel."

Het is beter te regeren met vrije burgers dan te heersen over slaafse onderdanen.

ADAMSON DOET AAN GYMNASTIEK.